

1

Vanaf het platte dak van de keuken keek Patch tussen getande moeroseiken en weymouthdennen door naar de dreigende massa van de St. Francois Mountains, die het plaatsje Monta Clare in alle seizoenen smoorden met hun schaduw. Op de leeftijd van dertien jaar geloofde hij met heel zijn hart dat er voorbij het Ozark Plateau goud te vinden was. Dat er een mooiere wereld op hem wachtte.

Later die ochtend echter, toen hij stervend in het bos lag, zou hij dat ochtendstilven uitpersen tot alle kleuren eruit waren gelopen, omdat hij wist dat het nooit zo mooi kon zijn geweest. Dat niets ooit zo mooi was in zijn leven.

Hij klom door het raam terug naar zijn slaapkamer, zette een driekantige steek op, trok een piratenvest aan en een marineblauwe broek, die hij in zijn sokken stopte en liet bloezen, zodat het leek of hij een kniebroek aanhad. Achter zijn riem stak hij een kleine dolk, van een metaallegering weliswaar, maar de wapensmid had goed werk geleverd.

Later die dag zou de politie de details van zijn leven uitpluizen en ontdekken dat hij gek was van piraten omdat hij met maar één oog was geboren, en dat zijn moeder had geleurd met de romantiek van de kortelas en het ooglapje omdat de flair van fictie voor kinderen zoals hij vaak de veel te harde realiteit kon verzachten.

In zijn slaapkamer zou hun oog vallen op de zwarte vlag die hij had opgehangen om een gat in het pleisterwerk te verbergen, op de kast zonder deuren, op de ventilator die het niet deed en op de stereotoren van Steepletone die het wél deed. De antieke schatkist die zijn moeder op een vlooiemarkt in St. Louis had gevonden, Spaanse goudmunten die als rekwisieten in films waren gebruikt, een replica van een enkelschots vuursteenpistool. Ze zouden een rol rotjes en de *Playboy* van juni 1965 in plastic zakjes stoppen, alsof die iets bewezen.

En dan zouden ze de ooglapjes zien waaraan hij zijn bijnaam, Patch, dankte.

Hij bestudeerde ze zorgvuldig en koos de paarse met de zilverkleurige ster. Zijn moeder maakte ze zelf en soms prikten ze, maar

de paarse was zo zacht als satijn. Achttien in totaal, en maar één met een doodshoofd en gekruiste knekels. Hij besloot dat hij die op een dag misschien op zijn bruiloft zou dragen, mocht hij ooit de moed weten te verzamelen om Misty Meyer aan te spreken.

Hij zette de hoed af. Zijn haar kleurde bijna wit in de zomermaanden en roodblond zodra de winter aanbrak, en hij kamde het, maar een plukje boven op zijn hoofd bleef als een antenne stram in de houding staan.

In de keuken zat zijn moeder. De nachtdienst kastijdde haar huid.

‘Ontvang je nog iets interessants met dat ding?’ vroeg ze, en ze probeerde zijn haar met haar vlakke hand glad te strijken. ‘Geef me het bakvet eens.’

Hij dook weg en ze lachte. Patch hield van zijn moeders lach.

Het afgelopen weekend had ze hem meegenomen naar Branson omdat ze daar misschien werk kon krijgen. Ivy Macauley spaarde bijna’s alsof het een doodzonde zou zijn als ze daadwerkelijk een baan zou krijgen. Dan vulde hij de tank van de Ford Fairlane met nét genoeg benzine en vulde zij de wagen met optimisme; met haar haar in een kort, plukkerig Jane Fonda-kapsel kneep ze in zijn hand en zei tegen hem dat het nú toch echt ging lukken. Het uur dat zo’n sollicitatiegesprek duurde zat hij dan in zijn eentje te wachten in plaatsen die hij niet kende.

Ze had eieren gemaakt, en hij vroeg zich af hoe moeilijk het moest zijn om vader of moeder te zijn, en of alle arme kinderen niet van tijd tot tijd werden beschouwd als goedbedoelde acties waar je toch spijt van hebt gekregen.

‘Vandaag wordt de mooiste dag van mijn leven,’ zei hij.

Dat zei hij vaak.

Omdat hij niet kon weten wat hem te wachten stond.

Hij hoorde de postbode en rende naar de deur voor het geval er weer een brief van school was gekomen, maar ze nam de envelop van hem aan, sloot haar ogen en drukte er een kus op. ‘Er staat een poststempel van St. Louis op.’

Een maand geleden had ze een sollicitatiegesprek gehad bij de botanische tuin, terwijl Patch in de schaduw van Tower Grove House had geglimlacht om symmetrische gezinnen.

Hij hield zijn adem in tot haar schouders gingen hangen.

Hun huurhuis in Monta Clare was het soort ‘tijdelijk’ dat nu al begon te wortelen: de fundamenten wikkelden zich om zijn moeders enkels, hoe hard ze er ook op inhakte met emancipatieverklaringen, hoe hard ze ook Dylan draaide om zichzelf eraan te herinneren dat de tijden aan het veranderen waren.

‘Van elke tegenslag leren we iets,’ zei hij, en hij verfrommelde de brief. Hij bekeek de lege schappen in de koelkast. ‘Black Bart Roberts heeft in zijn tijd bijna vijfhonderd schepen geakaapt, maar hij is daar pas mee begonnen nadat hij zelf gevangen werd genomen. Hij was een legendarisch navigator, en zijn gevangennemers herkenden zijn talent en lieten hem in leven. Al snel werd hij tot kapitein uitgeroepen.’

Soms keek ze hem aan alsof hij de som was van al haar tekortkomingen. Elke avond hief hij roestige halters tot zijn magere armen brandden, alsof hij zo zijn kindertijd kon wegslijpen.

Ze zag de blauwe plek op zijn wang toen ze hem zijn piratenvest uittrok, zijn broekspijpen uit zijn sokken haalde en aan haar hand likte om zijn haar plat te strijken.

‘Elke keer dat vechten, Joseph. Probeer eraan te denken dat je alles bent wat ik heb.’ Ze wilde zijn ooglapje afdoen, maar hij greep haar pols beet en ze liet zich vermurwen.

‘Wat een rotleven heb je dan.’ Hij voegde er een glimlach aan toe.

Soms haalde hij het fotoalbum onder haar bed vandaan en bracht hij haar pieken en dalen in kaart.

‘Je moet iets eten,’ zei ze toen hij het bord van zich af schoof, naar haar toe.

‘We krijgen op school altijd iets als we vergeten te ontbijten,’ loog hij te gemakkelijk.

‘Ben je zenuwachtig? Piraatje van me. Blijf uit de problemen van nu af aan. Niet stelen, niet vechten. Nieuwe school, nieuw begin, nietwaar?’

‘Noem eens één piraat die nooit in de problemen is gekomen.’

‘Ik meen het, Joseph. Ik kan geen ellende met school gebruiken. Die vrouw die laatst langskwam keek me aan alsof ik niet eens voor je kan zorgen.’ Ivy legde haar handen om zijn gezicht. ‘Beloof het me.’

Hij had kunnen zeggen dat hij nooit begon. ‘Ik blijf uit de problemen.’

‘Loop je samen met Saint?’

Hij knikte.

Dit alles zou Ivy vertellen aan de brigadier die als eerste ter plaatse zou zijn, en daarna aan commissaris Nix. Ze zou tegen hen zeggen dat ze niets bijzonders had gezien: niemand die verdacht rondhing, geen donkergekleurd busje, sowieso niet veel, behalve het trage ontwaken van Rosewood Avenue.

En later, toen het erger werd, zou ze zich afvragen hoeveel van het leven van haar zoon haar was ontgaan.

Aan de overkant van de straat duwde meneer Roberts zijn nieuwe Lawn Boy-grasmaaier voor zich uit. Het huis van de familie Roberts werd elk voorjaar geschilderd: witte overnaadse planken, marineblauwe geveldriehoek. Die avond zouden meneer en mevrouw Roberts in plaats van naar *Hawaii Five-O* op hun voorveranda gaan zitten kijken naar de agenten die in en om het huis van de Macauleys krioelden. Mevrouw Roberts zou voor hen allebei twee vingers bourbon inschenken om hun zenuwen te kalmeren, en meneer Roberts zou opmerken dat het een kwestie van tijd was geweest voor er iets ergs gebeurde met dat joch.

Groen gras. Blinkend gepoetste sedans. Vlaggen die er slap en roerloos bijhingen. Hun huis was hoog en was ooit misschien chic geweest, maar de glans was er na twintig jaar verwaarlozing wel af. Het was het enige huurhuis in de straat, maar Patch wiede onkruid, veegde blad uit de dakgoot en timmerde na elke storm nieuwe leities op het dak, alsof hij niet wist dat hij iemand anders' toekomst onderhield. Hij floot tijdens het werken en knikte langslopende buurtgenoten gedag. Glimlachend. Altijd.

De volgende ochtend zou de politie door diezelfde straat lopen, op deuren kloppen en vragen stellen in een poging gebeurtenissen die hun stadje nog jarenlang zouden ontsieren als puzzelstukjes in elkaar te passen.

Mediabusjes zouden voor de deur van het kleine politiebureau postvatten en de druk op commissaris Nix opvoeren, terwijl hij zich, omringd door flitslichten, stamelend door een slecht voorbereide verklaring heen zou worstelen. Die ene dag zou Patch Lynette Fromme en haar mislukte aanslag op Gerald Ford van de voorpagina van de *St. Louis Post-Dispatch* verdringen.

Hij vond een lange stok en liet die door de lucht zwiepen. Toen maakte hij er een geweer van en vuurde hij waarschuwingsschoten af op de aanstormende armada.

'Beman het kanon, zeeheks,' zei hij tegen de weduwe van Anderson toen die voorbij slenterde. Ze bemande het kanon niet.

Onder aan Main Street keek hij om zich heen of hij Saint zag, met haar blauwe tuinbroek met de scheuren bij de knieën en de vlecht die

ze iedere dag droeg. Ze beweerde dat ze dat deed omdat haar haar dan niet in haar ogen hing als ze in de appelboom van de Morrisons krom en de mooiste exemplaren naar beneden gooide.

Hij gaf haar vijf minuten en schopte toen een blikje voor zich uit over Main Street. Hij zette zijn beste sportcommentatorstem op en declameerde: 'Patch Macauley, de eerste eenogige die de bal van zeventig yard afstand tussen de palen weet te schieten.'

Voor de deur van Lacey's Diner stond een kersenrode Ford Thunderbird. Chuck Bradley en zijn oudere broers leunden ertegenaan.

'Vikingen,' fluisterde Patch bij zichzelf. Hij probeerde zich af te wenden toen Chuck hem zag en de twee anderen aanstootte.

Het zou twee dagen duren voor de politie bij Chuck en zijn broers uitkwam, maar slechts een halfuur om hun alibi's te bevestigen.

Patch schoot het steegje achter de winkels in.

Hij hoorde voetstappen, draaide zich om en zag het drietal, dus deinsde hij terug tot hij geen kant meer op kon.

'Geen uitweg meer,' zei Chuck. Hij was lang, ouder en best wel knap. Zijn broers: blakende evenbeelden. Chuck was het vriendje van Misty Meyer, de gevierde schoonheid op wie Patch sinds de kleuterschool altijd smoorverliefd was gebleven.

Ze kwamen een beetje dichterbij. Patch deinsde verder terug, tot hij tegen de koele bakstenen stond, en toen voelde hij het in zijn rug drukken.

Hij haalde de dolk achter zijn riem vandaan en hield hem zo dicht mogelijk bij het lemmet vast.

'Die ga je echt niet gebruiken,' zei Chuck, maar Patch hoorde de twijfel in zijn stem.

Patch staarde met knikkende knieën naar het mes. 'In november 1718 kreeg Robert Maynard eindelijk de legendarische Edward Teach te pakken. Jullie kennen hem waarschijnlijk als Zwartbaard.'

Chuck wierp een blik op zijn broers. Een van hen lachte.

'Maynard stak twintig keer op hem in met precies zo'n mes als dit. Toen greep hij een handvol van zijn haar beet en hakte zó zijn kop eraf.'

'Jij bent geen piraat. Je bent een freak met maar één oog.'

'Maynard hing het hoofd van Zwartbaard aan zijn boegspriet om anderen duidelijk te maken dat ze hem niet kwaad moesten maken.'

Hij hield de dolk voor zich uit.

En toen liep hij met bonzend hart op hen af en weken ze nét genoeg terug. Een meter voorbij het drietal rende hij weg.
Er werden dreigementen geschreeuwd.
Hij stopte pas toen hij veilig buiten bereik was.

Dennen verhieven zich tussen de goudschakeringen en de blauwe schaduwen; het lichte blad week voor zijn voeten uiteen toen hij over paden liep die de grenzen van het dorp volgden. Als hij ver naar boven keek, zag hij de Loess Hills, die tegen de Missouri River aan schurkten, de industriële dampen die laag boven de steden bleven hangen en het platteland, vol geprikt met zilverkleurige silo's.

Een Dodge zonder bumper was weggezonken in de aarde. De wielen waren weg en hij was achtergelaten om te verwilderen, zodat kinderen konden schieten op de voorruit.

Een pamflet, gevangen in de stakerige takken van een judasboom. De rozetinten omringden een glimlachende Jimmy Carter, die de hemdsmouwen had opgerold alsof hij op gelijke voet stond met de mensen die hij opriep om op hem te stemmen.

Het meer kwam in het zicht. Een verbleekt bord waarschuwde voor een gevaarlijke onderstroom. In de zomer sprongen jongeren van gladde, smaragdgroene rotsblokken. Een jongen, Colson, was een keer gaan zwemmen en nooit teruggekeerd, en volgens de geruchten leefde hij op de bodem en keek hij naar de schoppende benen van de meisjes, wachtend op het juiste moment om er een te grijpen.

Patch raapte een plat steentje op en telde zes stuikers terwijl de ringen in het water op de rietstengels afstevenden.

Hij liep als een koorddanser met uitgestrekte armen over de verroeste rails van de oude spoorweg. Het staal was rood en kromgetrokken.

Hij zag een zwaluwstaartkoningstiran opvliegen van een tak.

De gil bracht hem tot stilstand.

Een harde gil.

Beneden, in het dal met de hoge flanken, zag hij delen van een marineblauw busje, maar het struikgewas was heel dicht, dus liep hij er dichterbij naartoe. Misschien was het een oud barrel, misschien een Ford.

Hij knielde neer in het zand toen hij haar zag.

Misty Meyer.

Heel even dacht hij dat ze hier met een jongen was en dat hij de

situatie verkeerd had geïnterpreteerd. Ze zat met wiskunde bij hem in de klas en was even oud als hij, maar kon veel te gemakkelijk voor ouder doorgaan.

Toen zag hij de rug van een man, die ondanks de warmte een capuchon droeg.

Patch keek wanhopig om zich heen of hij iemand zag, het maakte niet uit wie. Iemand die dit kon oplossen, met wie hij de verantwoordelijkheid kon delen, de acute last van de aanblik van een meisje in nood.

Weer een gil.

Hij fluisterde een verwensing en raakte zijn ooglapje aan. Zijn gedachten dwaalden af naar Silver-Tongue Martin en Wild Ned Lowe. De bende zonder vrees.

Hij kwam in beweging.

Misty gilde opnieuw, op het moment dat Patch zich van de helling liet glijden.

Hij bukte zich diep om een steen op te rapen en wenste dat hij een katapult had.

Toen hij tot op een meter of drie genaderd was, hoorde de man hem en draaide hij zich om.

Een balaclava verborg alles behalve zijn doodse ogen.

Patch hield zijn adem in, smet de steen, dook naar de knieën van de man en tackelde hem.

‘Rennen!’ riep Patch.

Misty bleef als versteend staan, haar spieren in de greep van angst. Haar shirt gescheurd, haar tas in het zand. Verdwaasd, alsof ze een nachtmerrie binnen was gesleurd.

De man rolde boven op hem.

‘Rennen!’ wist Patch ondanks zijn lege longen te fluisteren. Hij voelde een hand op zijn keel en smeekte Misty met zijn blik.

Kom bij je positieven.

Eindelijk zag ze hem.

Ze was lang, een uitstekende hardlooperster. Hun blikken kruisten elkaar. Toen keerde ze zich om en ging er, pompnd met haar armen, dwars door het bos vandoor.

De man was opgestaan en wilde achter haar aan gaan, maar Patch kwam tegelijk met hem overeind.

Voor de tweede keer die ochtend trok hij zijn dolk.

De man greep zijn pols vast en draaide die om.

Het zonlicht blikkerde op het lemmet, tot het zich in Patch' buik boorde.

Hij viel weer op de grond, met zijn handen tegen de wond gedrukt, en het bos om hem heen werd in nachtelijk duister gehuld, maar hij zag geen maan en geen sterren.

De volgende dag zou een leger van wandelaars het bos doorzoeken en uiteindelijk een paars ooglapje met een zilverkleurige ster vinden.

Commissaris Nix zou elke crimineel binnen een straal van honderdvijftig kilometer natrekken.

Patch' moeder zou finaal instorten.

Zijn beste vriendin Saint zou lang nadat alle hoop al was weggebrand over straat zwerven en zich zo haar eigen problemen op de hals halen.

Niemand zou al enig benul hebben van de immer aanzwellende tragedie waarin hun leven zou veranderen.

Diezelfde dag werd Saint bij het krieken van de dag wakker, sloop de trap af en vervolgens naar buiten, de achterveranda op.

Zeven straten verderop stond Patch naar diezelfde zonsopkomst te kijken.

Ze wreef in haar ogen terwijl de mist opsteeg uit het gras, alsof daaronder brand woedde.

Haar ochtendritueel, dat al sinds ze waren aangekomen elke dag hetzelfde was.

Ze wilde net weer naar binnen gaan toen ze het hoorde.

Of niet hoorde.

Ze liep de tuin door, op blote voeten door de nattigheid, en bleef vlak voor de bijenkast staan.

Saint ging op haar hurken zitten en tuurde naar binnen, naar de achterblijvers.

Ze keek om zich heen, achterom naar het hoge huis, naar de buren, naar de boomtoppen.

Met grote ogen probeerde ze het te bevatten.

De bijen waren weg.

Binnen stootte ze de oude trap op en stormde de slaapkamer van haar oma binnen.

‘De bijen zijn gestolen,’ bracht ze hijgend uit.

Norma, die bij het raam stond, draaide zich om. ‘Je hebt je bril niet op. Misschien zijn de bijen er gewoon nog en kun je ze alleen niet...’

Saint rende de kamer uit.

‘En poets je tanden,’ riep Norma haar na.

De wenteltrap op, naar haar slaapkamer op zolder. Ze pakte haar bril van haar nachtkastje en zag de wereld scherp worden door ronde jampotglazen die haar ogen zo sterk uitvergrootten dat ze permanent verbaasd leek te kijken.

Ze trok een tuinbroek van spijkerstof aan. Op beide knieën waren nieuwe stukken genaaid.

Saint poetste haar tanden met wat tandpasta op haar wijsvinger, omdat ze haar tandenborstel had gebruikt om de modder weg te poetsen van een fossiel dat Patch was komen langsbrengen en dat

later een opgedroogde hondendrol bleek te zijn.

Buiten trof ze haar oma aan, die voor de lege korf naar de hemel stond te turen.

Norma, met kortgeknipt zilvergrijs haar en pezige spieren in haar onderarmen die hintten op onderliggend staal, schraapte haar keel. 'Maar waarom zouden ze...'

'Misschien waren het mieren. Maar ik heb toch vallen gezet,' zei Saint, in wier stem lichte paniek doorklonk.

'Dat kan het dan niet geweest zijn.'

'Ik bedoel, als je ze telkens lastigvalt, gaan ze weg. Maar ik...'

Norma zuchtte. 'Je zit elke dag wel een keer bij ze, soms zelfs urenlang.'

'Ze kennen me inmiddels wel. Ik heb ze al vier jaar.'

'Misschien was het een stinkdier,' opperde Norma.

Bij die woorden rechtte Saint haar rug. 'Irritante beesten. Ik ga mijn katapult halen.'

'Ik heb iets gelezen over een imker in Wayne County... Die is gearresteerd voor het stelen van bijenkorven.'

Saint bleef stokstijf staan en trok haar kleine neus op in een grauw. 'Zijn ze dan toch gestolen?' Ze liep gespannen heen en weer, zich niet bewust van de ontluikende spijt op het gezicht van haar oma.

'Ik durf te wedden dat het meneer Lewis was.' Saint spuwde die naam zowat uit.

'De oude diaken? Maar die is...'

'Hij is een hebbelijke ouwe diabeet...'

'Let op je woorden,' zei Norma waarschuwend.

'Hij heeft wel drie keer geproefd, de laatste keer dat ik mijn kraampje had opgezet. Hij likte het zó van zijn dikke ouwe vingers en heeft geeneens een potje gekocht. Ik heb tegen Patch gezegd dat hij mensen niet meer zo vaak mocht laten proeven. Ik ga er meteen heen en dan...'

'Je gaat er helemaal niet heen.'

'Dan ga ik het commissaris Nix vertellen. Kan hij die ouwe dikzak in de boeien...'

'Zo kan-ie wel weer.'

Saint draaide zich om en rende door de zijpoort weg.

Norma slaakte een zucht en schudde wanhopig het hoofd.

Meer dan een uur zwierf Saint door het bos, dat zich als een zee-schelp uitstreckte vanaf de achterkant van het hoge huis tot aan de akkers van Tooms in de verte. Nu en dan bleef ze staan, vurig hopen dat ze het lage zoemen van haar bijen zou horen, dat ze zich gewoon hadden samengepakt in een hoge iep terwijl de verkenners naar een nieuw onderkomen zochten.

Tegen de tijd dat ze Main Street bereikte, was haar vlecht een beetje losgeraakt en begon het zweet op haar bovenlip te parelen. Op het kleine politiebureau aangekomen was ze bijna in staat om de arrestatie en onmiddellijke onthoofding van meneer Lewis te eisen, maar toen zag ze Misty Meyer voor een brigadier staan.

Jong, bang en buiten adem.

Schaafwonden op haar knieën.

Saint zag een stapel papieren fladderen toen het meisje in elkaar zakte alsof ze van alle botten in haar lichaam was beroofd. De brigadier ving haar op, hielp haar in een stoel en hurkte voor haar neer.

‘Haal maar even diep adem,’ zei hij.

‘Hij is daar,’ zei Misty met een blik naar de zonovergoten straat. Ze trilde over haar hele lijf en keek dwars door Saint heen.

Saint merkte de rode afdruk op haar arm op. Een hand. Een grote hand. Een lichte zwelling bij haar oog, haar shirt gescheurd bij de hals.

‘Je bent nu veilig,’ zei de brigadier. ‘Er is daar niemand.’

‘Je snapt het niet,’ zei ze, nog steeds buiten adem. ‘Hij heeft me gered.’

‘Wie heeft je gered?’

Misty nam een slokje water; haar lippen waren vol en roze, omlijst door haar zo licht dat het wel platina leek. Een halo voor een meisje dat al te veel glans met zich meestorde.

Op dat moment had Saint zich kunnen omdraaien en haar bijen kunnen bewaren voor een ander moment, maar toen hoorde ze het, en haar bloed stolde en haar huid prikte, en het was alsof ze wist dat alles vanaf dat moment anders zou zijn.

‘Die piratenjongen,’ zei Misty.

Saint bewoog dichter naar hen toe, gedreven door instinct. Instinct en die kille angst.

‘Hij sloeg hem. Maar die man was hartstikke groot,’ zei Misty, bij wie de tranen nu over de wangen liepen.

Saint voelde haar hartslag versnellen. ‘Joseph Macauley?’

Ze draaiden zich allebei naar haar om. Ze zagen Saint staan: klein van stuk, met een bril die balanceerde op een met sproetjes bezaaid neusje. Haar sleutelbeenderen staken trots uit, haar dikke vlecht lag over haar schouder. Ze droeg een eenvoudig gouden kruisje aan een dun kettinkje. Haar oma had Patch er net zo een gegeven.

‘Waar is hij nu?’ vroeg Saint.

De brigadier zat nog steeds op zijn hurken. Zijn spieren spanden zich onder een kleurig en smetteloos overhemd.

Saint wist alles over shock, hoe die elke rationele gedachte verdreef. Dat had ze ontdekt op de dag dat ze uit school was thuisgekomen en haar opa op de keukenvloer had aangetroffen, terwijl haar oma met een uitdrukkingloos gezicht, alsof ze beslag stond te kloppen, zijn borstkas op en neer pompte.

‘Misty.’ Saint probeerde te glimlachen. Haar opa zei altijd dat het een mooie lach was, zo een die een januari-ochtend lichter kon laten lijken, die je zelfs in het diepst van de winter van Missouri aan lente deed denken.

‘Waar is het gebeurd, Misty?’ probeerde de brigadier.

Misty gaf geen kik terwijl de brigadier een jasje pakte en om haar heen wikkelde, tegen het rillen.

‘Verdomme, waar is Patch?’ vroeg Saint. De brigadier schoot geïrriteerd overeind.

‘De open plek. Bij de oude spoorlijn,’ zei Misty.

Saint hoorde de brigadier naar de radio reiken. Toen rende ze over Main Street. Mensen keken haar na terwijl ze in de richting van het bos sprintte.